

Subjektivní promlčecí lhůta u nároku na vydání bezdůvodného obohacení

Pokud obecný soud svůj právní názor ohledně promlčení stěžovatelem uplatněného nároku na vydání bezdůvodného obohacení z důvodu uplynutí subjektivní promlčecí doby k jeho uplatnění (ve smyslu ustanovení § 107 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964) založil pouze na předpokládané, nikoliv skutečné, prokázané vědomosti stěžovatele o tom, že se na jeho úkor někdo obohatil, a o tom, v čí prospěch k tomuto obohacení došlo, nerespektoval právní závěry ustálené judikatury Nejvyššího soudu a v konečném důsledku tím porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. II.ÚS 2460/17, ze dne 19.3.2018)

Ústavní soud rozhodl ve věci ústavní stížnosti stěžovatele Mgr. F.L., zastoupeného Mgr. Z.B., advokátem se sídlem B., směřující proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 5. 2017, č. j. 25 C 407/2015-80, za účasti Obvodního soudu pro Prahu 4 jako účastníka řízení, a UPC Česká republika, s. r. o., se sídlem P., zastoupené JUDr. P.V., advokátem se sídlem P., jako vedlejší účastnice řízení, tak, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 5. 2017, č. j. 25 C 407/2015-80, bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces, zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto rozhodnutí se proto ruší.

Z odůvodnění:

I. Podstatný obsah ústavní stížnosti

1. Včas podanou ústavní stížností (§ 72 odst. 3 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen "zákon o Ústavním soudu") a splňující i ostatní zákonem stanovené podmínky řízení [§ 75 odst. 1 a contrario; § 30 odst. 1 a § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu] brojí stěžovatel proti v záhlaví citovanému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4, neboť má za to, že jím byla porušena jeho základní práva, zaručená v čl. 11 odst. 1 a v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

2. Stěžovatel spatřuje porušení svých základních práv především v níže rekapitulovaném "přepjatě formalistickém" postupu obvodního soudu, který své rozhodnutí o zamítnutí žaloby stěžovatele odůvodnil "zcela nedostatečným" způsobem, když svůj právní závěr ohledně promlčení stěžovatelem vzneseného nároku na vydání bezdůvodného obohacení (ve smyslu ustanovení § 107 odst. 1 ve spojení s § 451 občanského zákoníku z roku 1964) založil na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť nikterak nezohlednil výsledek řízení, probíhající v obdobné věci stěžovatele u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 51 C 188/2015. Stěžovatel je rovněž toho názoru, že právní závěr obvodního soudu je v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 766/2002, dostupný na www.nsoud.cz), a jeho samotný procesní postup pak v přímém rozporu s judikaturou Ústavního soudu [viz např. nálezy sp. zn. II. ÚS 1235/11 ze dne 28. 6. 2011 (N 126/61 SbNU 831); sp. zn. III. ÚS 1464/13 ze dne 22. 8. 2013 (N 152/70 SbNU 409); sp. zn. IV. ÚS 3465/12 ze dne 1. 2. 2013 (N 27/68 SbNU 313) či sp. zn. II. ÚS 415/14 ze dne 24. 3. 2015 (N 62/76 SbNU 849), všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou rovněž dostupná na <http://nalus.usoud.cz>], jejíž právní závěry v ústavní stížnosti obsáhle cituje. Stěžovatel i přes

bagatelní výši žalované částky ve svém případě spatřuje celospolečenský dopad, neboť rozhodnutí obvodního soudu jde dle jeho názoru proti současným vývojovým tendencím spotřebitelského práva, směřující k posílení ochrany spotřebitelů, aktivně chránících svá práva proti nekalému jednání podnikatelských subjektů.

II. Vyjádření účastníka řízení a vedlejší účastnice řízení

3. K výzvě Ústavního soudu se k ústavní stížnosti vyjádřil Obvodní soud pro Prahu 4 a vedlejší účastnice řízení.

4. Obvodní soud ve svém vyjádření pouze odkázal na odůvodnění ústavní stížností napadeného rozsudku, přičemž navrhl odmítnutí ústavní stížnosti, neboť neshledal v procesním postupu žádné pochybení, tím méně pak porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces.

5. Vedlejší účastnice řízení (žalovaná v řízení před obvodním soudem) ve svém vyjádření rovněž navrhla odmítnutí ústavní stížnosti stěžovatele, neboť jeho námitky i samotný postup stěžovatele v řízení před obvodním soudem považovala za účelové. Stejně tak za nepřipadné pokládá námitky stěžovatele, v nichž zpochybňoval právní závěr obvodního soudu o důvodnosti vznesené námitky promlčení, resp. procesní postup obvodního soudu, ve kterém spatřoval porušení svého práva na spravedlivý proces. V závěru svého vyjádření vedlejší účastnice řízení navrhla, aby jí Ústavní soud přiznal náhradu nákladů řízení před Ústavním soudem.

6. Za situace, kdy ani jedno z uvedených vyjádření neobsahovalo žádnou novou argumentaci či nové skutečnosti, Ústavní soud je již nezasílal k případné replice stěžovateli.

III. Podstatný obsah spisového materiálu

7. Z obsahu Ústavním soudem vyžádaných spisů Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 25 C 407/2015 a sp. zn. 51 C 188/2015 se podávají zejména následující skutečnosti.

8. Stěžovatel podal dne 7. 10. 2015 obvodnímu soudu návrh na vydání elektronického platebního rozkazu, jímž se domáhal po žalované (UPC Česká republika, s. r.o.) vydání bezdůvodného obohacení ve výši 8.064 Kč s příslušenstvím. Svůj nárok odůvodnil tím, že s žalovanou uzavřel smlouvu o poskytování elektronických komunikací, kterou dne 11. 1. 2012 vypověděl (ve formě e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem) s odkládací podmínkou spočívající ve skutečnosti, že ze strany žalované dojde k jednostrannému zvýšení cen za služby, které jsou předmětem smlouvy. K jednostrannému zvýšení cen žalovaná přistoupila ke dni 20. 11. 2012, a proto v souladu s uvedenou výpovědí daná smlouva o poskytování elektronických komunikací zanikla ke dni 28. 2. 2013, nicméně stěžovatel i v následujícím období od 1. 3. 2013 do 31. 12. 2013 zasílal žalované úhradu za služby dle smlouvy ve výši 672 Kč, tj. v celkové výši 8.064 Kč, přestože služby již neužíval.

9. Proti uvedenému návrhu stěžovatele podala žalovaná odpor, v němž rozporovala oprávněnost stěžovatelem vzneseného nároku. Předně učinila spornou otázku platnosti předmětné výpovědi ze strany stěžovatele, když namítala, že uvedená výpověď ze dne 11. 2. 2012 nebyla platně učiněna a tedy nemohla ani vyvolat zamýšlené účinky. Za platnou naopak žalovaná považovala až výpověď stěžovatele ze dne 22. 10. 2013, a to k datu 30. 11. 2013, a proto se domáhala započtení svých pohledávek za poskytnuté služby v daném období. Vedle toho žalovaná vznesla námitku promlčení stěžovatelem uplatněného nároku, neboť subjektivní promlčecí doba v délce dvou let (ve smyslu ustanovení § 107 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964) počala běžet dne 28. 2. 2013, nejpozději by mohl běh promlčecí doby začít běžet ke dni 30. 9. 2013, kdy byla stěžovatelem provedena poslední platba za služby žalované. Stěžovatel nicméně sám dle tvrzení žalované opakovaně

označoval za zánik právního vztahu datum 31. 12. 2012.

10. Obvodní soud nejdříve usnesením ze dne 5. 1. 2016, č. j. 25 C 407/2015-31, řízení o stěžovatelově návrhu přerušil, a to do doby, než bude pravomocně skončeno řízení, vedené u téhož soudu pod sp. zn. 51 C 188/2015, neboť je v něm řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu [§ 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř.].

11. Předmětem tohoto řízení (podle části páté občanského soudního řádu) byl návrh žalované na nahrazení rozhodnutí správního orgánu - Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 9. 2014, č. j. ČTÚ 33585/2014-637/VIII, ve spojení s rozhodnutím předsedy Rady ČTÚ ze dne 19. 6. 2015, č. j. ČTÚ-61545/2014-603, kterými bylo vyhověno reklamaci stěžovatele vůči vyúčtování ceny veřejně dostupné služby elektronických komunikací č. 187419055 ze dne 1. 3. 2014, zasláné mu žalovanou. Obvodní soud pro Prahu 4 svým rozsudkem ze dne 3. 5. 2016, č. j. 51 C 188/2015-102, uvedený návrh zamítl jako nedůvodný, přičemž dospěl k závěru, že výpověď stěžovatele ze dne 11. 1. 2012 s odkládací podmínkou je "perfektním písemným právním úkonem - výpovědí smluvního vztahu" ve smyslu ustanovení § 40 odst. 4 občanského zákoníku z roku 1964, a za situace, kdy ze strany žalované došlo dne 20. 11. 2012 k jednostrannému zvýšení ceny poskytovaných služeb, byla tímto splněna ona odkládací podmínka účinnosti výpovědi, která nastala ke dni 1. 1. 2013. Odvolání žalované proti tomuto rozsudku pak Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 1. 2017, č. j. 24 Co 195/2016-158, odmítl jako nepřípustné ve smyslu ustanovení § 218 písm. c) a § 245 o. s. ř.

12. Poté, co Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 31. 3. 2017, č. j. 25 C 407/2015-42, rozhodl o pokračování nyní pojednávaného řízení, rozhodl o stěžovatelem uplatněném nároku ústavní stížností napadeným rozsudkem tak, že jeho návrh zamítl. Obvodní soud totiž shledal důvodnou námitku promlčení nároku stěžovatele uplatněnou žalovanou, když konstatoval, že stěžovatel se "o tom, že plnění vůči žalované bylo bezdůvodným obohacením, dozvěděl od 1. 3. 2013 do 30. 9. 2013. Pokud (stěžovatel) smlouvu vypověděl a následně se aktivně domáhal potvrzení platnosti výpovědi, což se také stalo (s účinností výpovědi od 28. 2. 2013), musel vědět, že dochází k bezdůvodnému obohacení žalované." Proto dospěl k závěru, že promlčecí lhůta dvou let dle ustanovení § 107 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964 "tedy počala běžet od 1. 3. 2013 do 30. 9. 2013. Nárok (stěžovatele) tak byl nejpozději ke dni 30. 9. 2015 promlčen. Žaloba ze dne 7. 10. 2015 tedy byla podána po promlčení práva na vydání bezdůvodného obohacení."

IV. Vlastní hodnocení Ústavního soudu

13. Podstatu ústavní stížnosti tvoří nesouhlas stěžovatele s právním závěrem obvodního soudu ohledně promlčení jím uplatněného nároku na vydání bezdůvodného obohacení v částce 8.064 Kč s příslušenstvím a se způsobem, jakým jej obvodní soud odůvodnil.

14. Z pohledu posouzení námitek stěžovatele je nutno především uvést, že ústavní stížnost směřuje proti rozhodnutí týkajícímu se - ve svém důsledku - tzv. bagatelní částky. Této okolnosti si je ostatně stěžovatel dobře vědom, když sice připouští, že se jedná o bagatelní částku, nicméně současně uvádí, že nyní projednávaný případ má celospolečenský přesah, když se přiči současným vývojovým tendencím spotřebitelského práva, směřující k posílení ochrany spotřebitelů. Ústavní soud přitom již dal opakovaně ve své rozhodovací praxi najevo [srov. např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 695/01 ze dne 29. 4. 2002, usnesení sp. zn. III. ÚS 405/04 ze dne 25. 8. 2004 (U 43/34 SbNU 421)], že v takových případech, s výjimkou zcela extrémních situací, je úspěšnost ústavní stížnosti pro její zjevnou neopodstatněnost vyloučena. Řízení o ústavní stížnosti v případech, kdy jde o bagatelní částky, by totiž bezúčelně vytěžovalo kapacity Ústavního soudu na úkor řízení, v nichž skutečně hrozí zásadní porušení základních práv a svobod (srov. usnesení sp. zn. IV. ÚS 1294/11 ze dne 27. 5. 2011). Ústavní soud rovněž opakovaně poukazyval na to, že pokud není možné v bagatelních věcech podat

opravný prostředek, nelze se s úspěchem dovolávat rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny a v odůvodnění pouze polemizovat s výkladem podústavního práva a odůvodnit ho odkazem na porušení práva na spravedlivý proces (srov. usnesení sp. zn. IV. ÚS 1573/11 ze dne 30. 8. 2011 či usnesení sp. zn. II. ÚS 3732/10 ze dne 20. 1. 2011).

15. Přesto však ve své judikatuře Ústavní soud, s přihlédnutím k intenzitě zásahu veřejné moci do sféry stěžovatelů, připustil, že v ojedinělých případech (v oněch "extrémních situacích") mohou řízení ve věcech týkajících se tzv. bagatelních částek nabýt ústavněprávní dimenzi, a to např. v situaci, kdy judikatura obecných soudů v totožných či obdobných bagatelních věcech není jednotná, a kdy tedy soudy vyšších stupňů nemohou zajistit sjednocování jejich rozhodovací činnosti, přičemž takto vzniklý stav narušuje princip právní jistoty jako neoddělitelnou součást pojmu právního státu [viz např. nález sp. zn. III. ÚS 3725/13 ze dne 10. 4. 2014 (N 55/73 SbNU 89); nález sp. zn. I. ÚS 1707/17 ze dne 20. 12. 2017 či nález sp. zn. II. ÚS 502/17 ze dne 10. 1. 2018], nebo v situacích, kdy by se jejich závěry a odůvodnění přičily pravidlům logiky, byly výrazem přepjatého formalismu nebo by byly jiným extrémním vybočením z obecných principů spravedlnosti [srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 269/99 ze dne 2. 3. 2000 (N 33/17 SbNU 235); sp. zn. I. ÚS 1052/10 ze dne 29. 9. 2010 (N 206/58 SbNU 857); nebo sp. zn. IV. ÚS 3042/11 ze dne 14. 11. 2012 (N 188/67 SbNU 265)], anebo v důsledku interpretace a aplikace příslušných ustanovení zákona, v nichž by byl obsažen prvek svévole [srov. nález sp. zn. IV. ÚS 2119/11 ze dne 3. 4. 2012 (N 70/65 SbNU 3)].

16. Pojem svévole pak Ústavní soud setrvale interpretuje ve smyslu extrémního nesouladu právních závěrů s provedenými skutkovými a právními zjištěními, dále ve smyslu nerespektování kogentní normy, příp. interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. tzv. přepjatý formalismus), jakož i interpretace a aplikace zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právním myšlením konsensuálně akceptovaném významu, a konečně ve smyslu rozhodování bez bližších kritérií či alespoň zásad odvozených z právní normy [viz např. nález sp. zn. III. ÚS 351/04 ze dne 24. 11. 2004 (N 178/35 SbNU 375) či nález sp. zn. II. ÚS 2121/14 ze dne 30. 9. 2014 (N 182/74 SbNU 591)].

17. Ačkoliv se Ústavní soud neztotožňuje se stěžovatelem namítaným apriorním celospolečenským přesahem nyní projednávané věci, dospěl k závěru, že z pohledu kvalitativního tato věc hranice ústavnosti dosahuje [srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 728/15 ze dne 16. 9. 2015 (N 170/78 SbNU 543); nález sp. zn. IV. ÚS 3929/16 ze dne 17. 10. 2017 či nález sp. zn. II. ÚS 2357/16 ze dne 18. 4. 2017], neboť právní závěry obvodního soudu, obsažené v rozsudku napadeném nyní projednávanou ústavní stížností, se nacházejí v rozporu s výše uvedenými ústavněprávními východisky a principy a v konečném důsledku porušují právo stěžovatele na spravedlivý proces, zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny.

18. Stěžovatel především namítá, že právní závěr obvodního soudu ohledně promlčení jím uplatněného nároku na vydání bezdůvodného obohacení je jednak v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, jednak v něm soud dostatečně nezohlednil skutková zjištění, zejména pak právní závěry, přijaté Obvodním soudem pro Prahu 4 v souběžně vedeném řízení pod sp. zn. 51 C 188/2015. Ústavní soud se s tímto hodnocením stěžovatele ztotožňuje, neboť je rovněž toho názoru, že právní závěr obvodního soudu, v němž shledal důvodnou námitku promlčení stěžovatelem uplatněného nároku, se ocitá v přímém rozporu s již ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu. Judikatura Nejvyššího soudu, na níž ostatně stěžovatel poukazuje i ve své ústavní stížnosti, je totiž v otázce běhu subjektivní promlčecí lhůty podle ustanovení § 107 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964 ustálena v tom smyslu, že "pro počátek subjektivní promlčecí doby k uplatnění práva na vydání plnění z bezdůvodného obohacení je rozhodující subjektivní moment, kdy se oprávněný dozví všechny takové okolnosti, které jsou relevantní pro uplatnění jeho práva u soudu, a není přitom rozhodné, že měl již dříve možnost dozvědět se skutečnosti, na jejichž základě si mohl učinit úsudek

o vzniku bezdůvodného obohacení a jeho výši" (srov. např. rozsudky sp. zn. 30 Cdo 4499/2010 či sp. zn. 28 Cdo 3166/2009, srov. též Švestka, J. Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol., Občanský zákoník I., Praha: C. H. Beck, 2. vyd., 2009, s. 609n). Současně z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že "vědomost oprávněného o tom, že se na jeho úkor někdo obohatil a o tom, v čí prospěch k tomuto obohacení došlo, musí být skutečná, prokázaná, nikoliv jen předpokládaná" (srov. např. rozsudky sp. zn. 33 Odo 877/2001 či sp. zn. 33 Odo 766/2002). Takovou vědomostí přitom ustanovení § 107 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964 "nemíní znalost právní kvalifikace, nýbrž vědomost o všech skutkových okolnostech, z nichž lze dovodit odpovědnost za bezdůvodné obohacení." (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 528/2006).

19. Obvodní soud nicméně svůj právní názor ohledně promlčení stěžovatelem uplatněného nároku založil právě pouze na předpokládané, nikoliv skutečné, prokázané vědomosti (ve smyslu citované judikatury Nejvyššího soudu) stěžovatele, když dovedl, že stěžovatel "musel v období od 1. 3. 2013 do 30. 9. 2013 vědět, že dochází k bezdůvodnému obohacení žalované", neboť sám "smlouvu vypověděl a následně se aktivně domáhal potvrzení platnosti výpovědi, což se také stalo (s účinností výpovědi od 28. 2. 2013)", a proto nejpozději ke dni 30. 9. 2015 uplynula dvouletá subjektivní lhůta ve smyslu ustanovení § 107 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964. Dle Ústavního soudu ovšem obvodní soud zcela pominul zásadní okolnost, mající vliv na posouzení otázky počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty pro uplatnění nároku stěžovatele, a tou byla otázka platnosti a tedy samotné existence výpovědi předmětné smlouvy ze strany stěžovatele ze dne 11. 1. 2012 (ve formě e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem), jejíž neplatnost (pro existenci odkládací podmínky) žalovaná v probíhajícím řízení opakovaně namítala. O tom, že se jedná o zásadní okolnost, si ostatně byl vědom i samotný obvodní soud, který za účelem jejího posouzení citovaným usnesením ze dne 5. 1. 2016 řízení o stěžovatelově návrhu přerušil, a to právě do doby, než bude pravomocně skončeno řízení, vedené u téhož soudu pod sp. zn. 51 C 188/2015, v němž byla otázka platnosti výpovědi stěžovatele řešena. Jak již bylo výše rekapitulováno, obvodní soud v daném řízení vydal dne 3. 5. 2016 rozsudek, v němž dospěl k závěru, že výpověď stěžovatele ze dne 11. 1. 2012 s odkládací podmínkou je "perfektním písemným právním úkonem - výpovědí smluvního vztahu" ve smyslu ustanovení § 40 odst. 4 občanského zákoníku z roku 1964, jejíž účinnost nastala ke dni 1. 1. 2013. Obvodní soud tak v daném případě přisvědčil názoru ohledně platnosti výpovědi stěžovatele vysloveném v rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 9. 2014, resp. předsedy Rady ČTÚ ze dne 19. 6. 2015, byť stanovil odlišné datum její účinnosti.

20. Z uvedeného vyplývá, že přinejmenším do doby vydání rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 9. 2014 byla otázka platnosti, resp. účinnosti výpovědi stěžovatele ze dne 11. 1. 2012 mezi smluvními stranami spornou, a proto nelze akceptovat názor obvodního soudu, který dovedl, že stěžovatel musel již od samého počátku, tj. v období od 1. 3. 2013 do 30. 9. 2013 vědět, že dochází k bezdůvodnému obohacení žalované, neboť "sám smlouvu vypověděl a následně se aktivně domáhal potvrzení platnosti výpovědi." Ústavní soud je naopak toho názoru, že z uvedeného jednání stěžovatele, ale koneckonců i z jednání samotné žalované (žalovaná za platnou považovala až výpověď stěžovatele ze dne 22. 10. 2013, proto mu zasílala vyúčtování za poskytnuté služby i za následná období), spíše vyplývá, že otázka platnosti výpovědi ze strany stěžovatele byla i nadále spornou, nikoliv tedy prokázanou a jednoznačně vyřešenou ("musel vědět"), tím spíše, že byla předmětem jiného, souběžně vedeného řízení před správními orgány, resp. obecnými soudy (viz řízení vedené pod sp. zn. 51 C 188/2015). V tomto ohledu není Ústavnímu soudu zcela srozumitelné, proč obvodní soud přistoupil k přerušení řízení o stěžovatelem uplatněném nároku do doby pravomocného skončení řízení, vedeného u téhož soudu pod sp. zn. 51 C 188/2015, když jeho závěry ve svém rozhodnutí následně nijak nezohlednil.

V. Závěr

21. Ze všech shora uvedených důvodů Ústavní soud uzavírá, že pokud Obvodní soud pro Prahu 4 v ústavní stížnosti napadeném rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněný nárok na vydání bezdůvodného obohacení ze strany žalované je promlčen z důvodu uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí lhůty podle ustanovení § 107 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964, zatížil své rozhodnutí protiústavním deficitem, v jehož důsledku došlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces, zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny.

22. Proto Ústavní soud podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. a) cit. zákona napadené rozhodnutí obvodního soudu zrušil. Úkolem obvodního soudu tak bude v "novém" řízení daný případ posoudit znovu, vázán právním názorem Ústavního soudu ohledně nedůvodnosti námitky promlčení stěžovatelem uplatněného nároku na vydání bezdůvodného obohacení.

23. Ústavní soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo lze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Domácí násilí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Nahlížení do spisu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náklady exekuce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Územní samospráva](#)
- [Zákonný soudce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přebírání důkazů z trestního řízení před správními soudy](#)
- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)